

Hanna Laitinen

VARTIJAT

Vartijat
© Hanna Laitinen
Taitto: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2009
ISBN 978-952-235-117-3
Print-On-Demand

Sisällys

Prologi	7
1. Demoni	11
2. Alfred Collins	18
3. Puhuva miekka ja puolivampyyri	23
4. Yhteys	30
5. Kohtalon kivi	36
6. Uusi historianopettaja	41
7. Verta	45
8. Epäilyksiä	61
9. Gary Jones	68
10. Pimeys	76
11. Odottamattomat vieraat	80
12. Amrthagoniin	96
13. Riivaajat	102
14. Kääpiö ja näyttelijätär	118
15. Suunnitelma	127
16. Arthan	132
17. Herääminen	137
18. Sydän	143

Prologi

Ruumiiden löyhyä sai Ingridin irvistämään. Taistelu riehui täysillä kentällä. Ingrid löi maahan häntä kohti hyökkäävän vampyyrin. Hän kohotti katseensa paahtavaan aurinkoon. *Ehdin jo unohtaa, miten epämiellyttäviä sodat ovat*, hän ajatteli.

Ehkä sinusta, ääni hänen päässään huomautti, mutta vampyyrit suorastaan nauttivat tästä.

Ingrid vilkaisi miekkaansa. ”Ehkä olet oikeassa,” hän mutisi ja kohotti katseensa taisteluun. Heidän puolensa oli häviämässä. Vampyyreita oli enemmän, ja ne olivat ylivoimaisia olentoja.

Onko pakko olla noin epätoivoinen? Miekka kysyi kanta-jaltaan ärsyntyneenä. Voimme vielä voittaa, peli ei ole menetetty, ennen kuin viimeinenkin mies on kaatunut.

Ingrid hymyili surullisesti. *Olet ehkä oikeassa, mutta...* Hän katsoi kentälle ja näki kuolemaa ja hävitystä. Tämäkö oli se hinta, joka heidän oli maksettava jos he aikoivat voittaa? Ja jos he häviäisivät, oliko hän uhrannut satoja ihmisiä ja taikaolentoja turhaan? Ingridin poskelle valui kyynel.

Hän näki jonkun liikkuvan vähän matkan päässä itsestään. Hän jähmettyi. Se joku oli nainen. Nainen oli täydellinen kopio Ingridistä mustine hiuksineen ja meripihkan värisine silmineen. Ainoa ero näiden kahden naisen välillä oli se, että Ingridillä oli kiharat hiukset ja toisella naisella suorat.

Ingrid katsoi tuota naista, joka oli kerran merkinnyt hänelle niin paljon. Naista, joka oli pettänyt hänet. Naista, joka oli hänen sisarensa. Ja nainen katsoi häntä. Naisen huulet kaartuivat ivalliseen hymyyn hänen nähdessään Ingridin. Hän läh-

ti kävelemään sisartaan kohti. Eräs mies juoksi karjuen naisen kimppuun, mutta nainen heilautti miekallaan mieheltä pään poikki huolettomasti, niin kuin olisi hätistellyt karpästä.

Nainen pysähtyi parin metrin päähän Ingridistä. Naiset mittailivat toisiaan katsellaan.

”Rena,” Ingrid lausui naisen nimen hiljaa, ja tunnustellen, niin kuin olisi lausunut sen ensimmäistä kertaa.

”Pitkästä aikaa, Ingrid,” Renaksi kutsuttu nainen sanoi huolettomasti ja sipaisi hiuksiaan.

”Rena,” Ingrid kuiskasi taas. Hänen äänessään oli tuskaa. ”Olitko tosiaan niin ahne, himoitsitko valtaa tosiaan niin paljon, että se ajoi sinut murhaamaan joukoittain viattomia ihmisiä?”

Rena tuhahti. ”Tuskin kukaan on viaton, kaikkein vähiten ihmiset. He murhaavat, varastelevat, tuhoavat, hävittävät... Kukaan ei ole viaton.”

Ingrid veti miekkansa salaman nopeasti. Hän ryntäsi Renaa kohti ja huitaisi miekallaan Renan kasvoja. Rena sai oman, sysimustan miekkansa iskun tielle. Naiset katsoivat toisiaan silmiin. Ingrid näki Renan silmissä vihan, ja katkeruuden. Ingrid näki mielessään lukuisia muistoja. Hän muisti, kuinka he olivat taistelleen yhdessä vampyyreita vastaan. Kokeneet yhdessä iloa, ja surua. Kokeneet yhdessä helpotusta, ja tuskaa. Sitten, jokin oli vain mennyt poikki, katkennut heidän välillään.

”Mutta olethan sinäkin ihminen.” Ingrid kuiskasi sanat Renan kasvoille. ”Olet ihminen, ja tiedät sen!”

Renan kasvot vääristyivät vihasta. ”Siinä taidat olla vähän väärässä sisko hyvä!” Hän huusi, ja työnsi Ingridin miekan sivuun.

”Me kummatkin olemme puolivampyyreita! Emme voi *koskaan* olla ihmisiä! Ihminen on säälittävä ja heikko! Ja nyt

sisko hyvä...” Renan ääni muuttui matalaksi ja uhkaavaksi. ”Revin sinut kappaleiksi ja voitän tämän sodan!” Renan hyökkäys oli nopea ja Ingrid sai juuri ja juuri väistettyä.

”Rena, taistelu ei enää kannata, olet jo hävinnyt.”

Rena nauroi Ingridin sanoille. ”*Minä olen hävinnyt? Sinä se tässä hävinnyt olet.*”

Ingrid ei vastannut mitään. Miekka aavisti hänen aikeensa. *Oletko varma?* Se kysyi surullisesti.

Mitä muita vaihtoehtoja meillä on? Ingrid kysyi. Miekka ei vastannut.

Ingrid ryntäsi Renaa kohti ja kietaisi kätensä hänen ympärilleen. Tyrmistyksissään Rena ei ehtinyt tehdä mitään.

Hyvästi kantajani! Miekka sanoi.

Ingrid työnsi miekkansa Renan selän läpi, niin että miekka lävisti heidän kummankin sydämensä. Vaikka Ingrid tunsikin tuskaa, hän ei välittänyt siitä. Hän piirsi ilmaan kiemuraista uuta muistuttavan kuvion, ja huusi loitsun. Viimeinen asia, jonka hän kuuli, oli Renan raivon rääkäisy. Ingrid sulki silmänsä. Se oli tehty. Vampyyrit oli karkoitettu ja sota oli voitettu.

Koko taistelu kenttä välähti valkoista valoa, Vampyyrit rääkäisivät... Sitten, hiljaisuus. Kukaan ei nähnyt Renasta tai Ingridistä jälkeäkään. Siinä, missä he olivat taistelleet, oli vain kaksi miekkaa, toinen musta, ja toinen valkoinen, sekä sysimusta kivi, joka hohti synkkää valoaan.

1. Demoni

Syysilta oli kylmä ja sateinen. Vesi valui pitkin Jonathanin mustia hiussuortuvia. Poika värisi ohuessa, mustassa takissaan. Mutta hän ei välittänyt, hän ei enää jaksanut välittää. Jonathan vilkaisi muita paikalla olijoita. Monella oli kasvoillaan vakava ja hivenen surumielinen ilme.

Jonathan käänsi katseensa vieressään olevaan kaksoisveljeensä Jackiin. Jackin mustat hiukset olivat vapaana, kuten aina. Muutama märkä hiussuortuva oli liimautunut hänen kasvoilleen. Veli seurasi vakavana, kun heidän äitinsä arkku laskettiin hautaan.

Äidin hauta-arkku... Ajatus tuntui mahdottomalta Jonathanin päässä. Vasta noin viikko sitten äiti oli jutellut ja nauranut hänen kanssaan. Tuntui mahdottomalta, että äiti oli...

Jonathan tunsi jonkin valuvan poskellaan. Se ei ollut sadepisara. Se oli kyynel, joka sekoittui tuhansien sadepisaroiden sekaan.

Heidän äitinsä oli saanut sydänkohtauksen ja joutunut sairaalaan. Siellä ilmeni, että äidin sydän oli heikko ja oikullinen, ja että hänen sydämensä saattaisi pysähtyä milloin tahansa. Kummalista asiassa oli se, ettei Jane Collinsilla ollut ilmennyt sydämen heikkouteen viittaavia oireita. Hän kuoli yöllä samaansa sydän kohtaukseen.

Pappi puhui, mutta Jonathan ei kuullut sanoja. Jonathanin ajatukset olivat äidissä. Hän tuijotti äitinsä tuoretta hautaa. Hän melkein odotti, että äiti hyppäisi haudasta, hymyilisi ja sanoisi; ”Hyvänen aika Jonathan, oletpa sinä kastellut itsesi. Mennään kotiin täältä sateesta.”

Sade... Se tosiaan sopi Jonathanin mielialaan täydellisesti.

Jack katsoi äitinsä hautaa. Hän tunsi olonsa tyhjäksi. Hän ei tuntenut mitään, ehkä etäistä hämmennystä. Äiti oli ollut heidän luonaan koko heidän ikänsä. Ja sitten yhtäkkiä äidin sydän oli pysähtynyt, ja hänen aikansa sydämen mukana.

Jack vilkaisi muita äidin hautajaisiin tulleita ihmisiä. Hän hymähti. Jane Collinsilla ei ollut paljon sukulaisia. Paikalla oli vain noin kymmenen ihmistä, eikä heistäkään kovin moni ollut tuntenut äitiä kovin hyvin. Jack tuhahti monen pahoittelevalle ilmeelle. Hän kyllä tiesi, että jotkut eivät edes olleet pitäneet äidistä. Hänen katseensa nauliutui Gilbert Collinsiin, äidin serkkuun. Mies ei edes jaksanut teeskennellä surullista, vaan katseli tyynesti tupakkaa poltellen äidin hautaa, eikä kuunnellut papin puheita. Jack ihmetteli, mitä tuo vaaleahiuksinen, pottakampauksen omaava, harmaasilmäinen mies edes teki äidin hautajaisissa. Luultavasti häntä kiinnosti vain testamentti. Jack hymähti vielä kerran ja käänsi katseensa takaisin pappiin.

Roger Lyndon, Jane Collinsin asianajaja oli hyvin surullinen ja järkyttynyt. Jane Collins oli ollut miellyttävämpiä ja parhaimpia ihmisiä joita hän oli tuntenut. Kaiken lisäksi nainen oli ollut hyvin eläväinen ja pirteä. Rogerin oli ollut vaikea uskoa naisen kuolemaa mahdolliseksi. Jane Collinsista oli jäänyt jäljelle vain pieni kerrostalohuoneisto, omaisuus, ja kaksi poikaa. Kaksi poikaa... Roger vilkaisi heitä. Jonathan näytti kalpealta ja hyvin yksinäiseltä. Pojan sysimusta tukka suorastaan liris vedestä. Hänen meripihkan väriset silmänsä seurasivat lasittuneina hautaustoimitusta. Rogerin kävi sääliksi Jonathania. Hän piti tuosta iloisesta, pirteästä ja sosiaalisesta

pojasta, joka nyt oli ymmärrettävästä syystä shokissa, ja joka oli niin erilainen kuin veljensä.

Roger vilkaisi tätä. Jack oli toisiaan aivan erilainen kuin Jonathan. Hän oli kylmä, hiljainen ja sulkeutunut. Mutta terävä Jack oli kuin veitsen terä. Jackilla oli myös epämiellyttävä kyky saada Rogerin tuntemaan olonsa hermostuneeksi, ja vaivaantuneeksi. Sitten oli vielä huoltajuus-ongelma... Tai no, ei se enää mikään ongelma ollut sillä aikaisemmin päivällä Rogerin luo oli tullut eräs mies, joka oli väittänyt olevansa poikien eno. Mies oli sanonut odottavansa poikia luokseen huomenna. Roger oli aistinut, että asiassa oli jotain outoa, mutta mitä muuta paikkaa pojilla olisi?

Hautajaiset olivat ohi ja ihmiset alkoivat jo lähteä. Jonathan huomasi sen vasta, kun hänen veljensä kopautti häntä olkapäähän.

”Mennään,” hän sanoi. Jonathan ei vastannut. Nyökkäsi vain

He seisoivat hetken siinä puhumatta. Joku rykäisi heidän takanaan. Pojat kääntyivät katsomaan.

Heidän edessään seiso i Roger Lyndon, äidin asianajaja. Hän yritti saada aikaiseksi jonkinlaista hymynpoikasta, mutta epäonnistui surkeasti. Hänen silmälasinsa olivat valuneet hänen nenälleen. Toisella kädellä hän haroi hermostuneena vähiä ruskeita hiuksiaan. Toisessa kädessään hänellä oli hieman rähjäinen, musta sateenvarjo.

”Inhottava sää, eikö vain?” hän sanoi latteasti. Kumpikaan kaksosista ei vastannut. Lyndon rykäisi hermostuneena. ”Niin, tuota noin... Minä voin tarjota teille kyydin.”

Jonathan nyökkäsi ja he menivät Lyndonin autolle. Se oli suurehko musta Toyota.

Autossa oli hiljaista. Lyndon vilkuili välillä kaksosia. Jo-

nathan tuijotti synkkänä polviaan, ja Jack katseli auton ikkunasta ulos.

”Asia on nyt näin,” Lyndon aloitti, ”että teidät kummatkin lähetetään huomenna enonne luo Brightfieldiin.”

”Minkä enon?” Jonathan kysyi.

Lyndon rypisti kulmiaan. ”Eikö teidän äitinne ole koskaan maininnut mitään enostanne?”

Jonathan pudisti päätään.

Kummallista, Lyndon ajatteli. Mutta toisaalta Jane ei paljon tapaillut ketään sukulaistaan.

”No, joka tapauksessa teidät lähetetään huomenna sinne, ja yövytte minun luonani.”

”Tuota... voisimmeko... yöpyä kodissamme vielä tämän yön?” Jonathan pyysi.

”Enpä tiedä...” Lyndon sanoi epäröivästi, mutta toisaalta... Mitä haittaakaan siitä olisi?

”No, hyvä on,” Lyndon sanoi, ja ajoi autonsa sen kerrostalon eteen missä Jack ja Jonathan asuivat.

Jonathan oli rättiväsynyt kiivetessään portaita ylös, mutta hän tuskin huomasi väsymystään. Hänen mielensä oli täynnä kysymyksiä. Miksi äiti oli yhtäkkiä kuollut? Miksei hän ollut kertonut mitään mistään enosta? Millainen tämä salaperäinen eno olisi?

”Voisitko avata oven sen sijaan että kävelisit sitä päin?” Jackin ivallinen ääni tunkeutui Jonathanin tajuntaan. Jonathan havahtui. Mitään vastaamatta hän kaivoi taskustaan koti avaimensa, jota hän aina kuljetti mukanaan ja avasi oven.

Oven takaa paljastui pieni pimeä eteinen, joka johti suoraan sinisävyiseen olohuoneeseen.

Pojat jättivät takkinsa eteiseen ja menivät omaan jaettuun huoneeseensa. Huone oli melko pieni. Sinne mahtui ainoas-

taan kaksi sänkyä, peili, sekä vaate komero. Ikkunakin siellä oli, pienehkö sellainen, josta näkyi loppukesän ilta.

Kumpikaan ei puhunut heidän vaihtaessaan pyjamiaan ylleen, ja käydessään nukkumaan.

Jonathan ei saanut unta. Hän makasi sängyssä selällään, ja tuijotti kattoon. Synkät ajatukset pyörivät hänen päässään. *Miten voin jatkaa tästä eteenpäin?* Hän mietti. Hän katsoi Jackia joka kaikesta päätellen oli jo syvässä unessa. *Hän on paljon vahvempi kuin minä,* Jonathan ajatteli, *on aina ollut.*

Jonathan juoksi pimeässä ja sankassa metsässä. Missä hän oli? Mitä hän teki täällä?

Puut näyttivät uhkaavilta. Metsässä vallitsi hiljaisuus. Jonathan halusi pois.

Yllättäen hän näki edessään hahmon. Vaikka hahmo oli selin Jonathaniin, hän tunnisti tämän silti.

”Äiti!” Jonathan huusi.

Äiti kääntyi katsomaan häntä. Hetken hän vain tuijotti. Sitten hän kääntyi ja lähti juoksemaan. Jonathan seurasi kompuroiden perässä. Hän huusi äitiään, mutta tämä ei vain kääntynyt. Jonathan juoksi ja huusi. Vähän matkaa juostuaan Jonathan koki äkkipysähdyksen. Hänen edessään oli kuilu, jonka yli johti silta ja kuilun toisella puolella oli -

”Äiti!” Jonathan huusi taas.

Hänen äitinsä hymyili ja ojensi kätensä ”Tule.”

Jonathan lähti hivenen haparoivin askelin kävelemään kohti äitiään. Nyt hän oli melkein äitinsä luona enää pari askelta ja -

Silta romahti, Jonathan putosi pimeyteen.

Jonathan hätkähti hereille. Hetken hän huohotti, ja kuunteleli oman sydämensä jyskytystä. Uni oli ollut hyvin todellinen. Hän saattoi vieläkin nähdä sillan. Hän saattoi vieläkin tuntea putoavansa pimeyteen...

Jonathan käänsi kylkeä. Hän halusi nukahtaa, hän halusi unohtaa äidin kuoleman edes hetkeksi. Vähitellen hän rauhoittui. Hänen silmäluomensa alkoivat tuntua raskailta. Hän nukahtaisi kohta...

Naurua, Jonathanin unisuus hävisi saman tien. Hän nousi istualtaan, ja kuunteli pimeyttä. Ei mitään. ”Lopeta, alat tulla vainoharhaiseksi,” Hän sanoi vihaisesti itselleen. ”Ei täällä ole ketään muuta kuin sinä ja Jack.”

Nyt se kuului taas. Selvemmin. Jonathan kuunteli tarkemmin. Ei taaskaan mitään. ”Minä vain kuvittelen,” hän mutisi itselleen. Viikko oli ollut Jonathanin elämän kamalin, ja pisin, joten ei ihme, että hän kuvitteli kuulevansa sekopäistä naurua, vai mitä?

”Et sinä kuvitellut, veli hyvä,” Jonathan kääntyi katsomaan Jackia, joka oli noussut sängylleen istualtaan. Hänen silmänsä kiiluivat pimeässä, kuin kissalla. ”Minäkin kuulen sen.”

Nauru kuului taas. ”Kaksi ihmislasta,” uhkaava, kova ääni sähähti pimeässä. ”Tämä tulee olemaan helpompaa, kuin kuvittelin.”

Huoneeseen tuli äkkiä hyytävän kylmä. Ja ennen kuin kumpikaan kaksosista ehti tajuta, pimeydestä singahti sininen salama heitä kohti. Jonathan tuijotti kuin hypnotisoituneena sen lähestymistä.

”Väistä idiootti!” Jackin ääni havahdutti Jonathanin. Hän ehti juuri ja juuri heittäytyä sivuun. Salama osui Jonathanin sijasta seinään. Seinä jäättyi.

”Hmm, ei hassumpaa,” ääni sanoi. ”Mutta entäs tämä?”

Ilmassa välähti sinisenä s-kirjaimen muotoinen symboli. Jokin voima lennätti Jonathanin päin seinää. S-merkki loisti hetken aikaa sinistä valoaan, ja haalistui sitten.

Jonathan paiskautui seinään päin, ja kalautti takaraivonsa seinään. Häntä pyörrytti. Hän yritti pysyä tajuissaan, mutta

hänen näkönsä alkoi jo sumeta. Hän ei nähnyt Jackia. Hän kuuli olennon nauravan. Hän odotti sen iskevän... Mutta iskuja ei tullut. Olennon nauru loppui äkkiä. ”Herra!”

Jonathan ei enää voinut mitään, vaan antoi pimeydelle periksi.

Morath katsoi Sinistä, hopeiset hiukset omaavaa nais-demonia pettymyksen ja vihan vallassa.

”Olet tuottanut minulle pettymyksen, Riva,” Morath sanoi kylmästi. ”Käsittääkseni käskin sinun tarkkailla, enkä tappa heitä.”

Kylmä tuuli puhalsi talon katolla. Riva katsoi Morathia anelevasti, lähes pelokkaasti. ”Y - yritin vain poistaa riskin, herra,” hän sanoi.

Morathin toinen kulmakarva nousi. ”Riskin? He ovat vastalapsia, heistä ei ole vaaraa toistaiseksi. Et vähentänyt riskiä, vaan olit lisää sitä. Oli sinun onnesi, että pyyhin heidän muistinsa. Nyt, poistu.”

Riva kumarsi ja katosi. Morath jäi yksin. Pitkä mies oli erittäin vaikuttava näky täysikuun ja tähtien loisteessa. Hänellä oli pitkät, vihertävän mustat hiukset, jotka ulottuivat miltei maahan asti. Hän oli pukeutunut pitkään mustaan takkiin, sekä housuihin. Morathin silmät olivat ruskeat ja niihin sekotui punainen kiilto, mikä teki katseesta läpikäytyä. Morath kohotti katseensa mollottavaan kuuhun otsa mietteliäästi rypyssä. Sitten hän hymähti ja lähti kävelemään katon toiseen päähän häviten varjoihin.

2. Alfred Collins

Taksi humisi, kun se huristeli pitkin Brightfieldin tietä. Jonathan tuijotti uteliaana ulos auton ikkunasta.

Tien varrella oli taloja, joiden pihoja koristivat sievät pienet puutarhat. Brightfield saattoi olla pieni syrjäinen kylä, mutta se oli hyvin kaunis sellainen. Jonathan arveli viihtyväsä täällä. Samaa ei voitu sanoa hänen veljestään. Jonathan vilkaisi tätä.

Jack oli ollut jo junassa melko hapan ja ärtyisä. Nyt poika istui taksin penkillä kirjaa lukien. Jonathanille tuli mielikuva ylihappamasta maidosta. Hän virnisti ja Jack huomasi sen.

”Mitä?” Hän sanoi ärtyisästi

”Voisit olla vähän iloisempi.”

”Se ei kuulu tippaakaan sinulle, millä päällä minä satun olemaan.”

”Minä vain sanoin että - ”

”Voisitko olla vähän hiljempaa? Yritän lukea.”

Keskustelu tyssäsi siihen. Jonathan kohautti olkiaan. Jos Jackilla oli huono päivä, Jonathan ei antanut sen häiritä itseään. Leikkiköön persuuksiin ammuttua karhua, jos halusi.

Jonathanin mietteet keskeytyivät, kun taksi kuski rykäisi.

”Oletteko muuttamassa tänne?” Mies kysyi ystävälliseen sävyyn. Jonathan nyökkäsi.

”Tiedätkö, millainen paikka tämä on?” Jonathan kysyi uteliaana.

”Ihastuttava, tulen itsekin täältä.”

Loppumatka sujui rattoisasti rupertellen, ainakin Jonatha-